

SA wasdee ctuary

Vol 22 : 4Q11

ฉบับที่ 22 ประจำไตรมาสที่ 4 ปี 2554

We wish you
a wealthy christmas

Sponsored by

Society of Actuaries of Thailand (SOAT)

Hello from Editor!

พิเชษฐ เจียรมณีทวีสิน (ทอมมี่) -- บรรณาธิการ
และ SOA Ambassador สาขาประเทศไทย

สวัสดีแอดซัวร์ฉบับนี้ยังคงยกขบวนซีรีย์ของบทความที่ต่อจากฉบับที่แล้วมาอย่างต่อเนื่อง โดยเริ่มจากคอลัมน์ “ชวนให้ขบคิด” ของ Food for thought กับเรื่อง “ลายแทงแห่งความรวย (How to get rich) ภาคสาม” ที่ภาคนี้จะเน้นถึงการสร้างสินทรัพย์ที่ใหญ่พอที่จะทำให้เกิดแรงเหวี่ยงที่จะไปก่อให้เกิดรายได้เพียงพอนเอาชนะค่าใช้จ่ายและสามารถนำกลับไปสร้างให้เกิดเป็นสินทรัพย์ที่ดีและพอกพูนขึ้นมาใหม่ได้

แล้วก็ตามต่อกันกับ “การบริหารความเสี่ยงของเหตุการณ์มหันตภัย (Catastrophe risk management) – ตอนที่ 2” โดยคราวนี้จะมากล่าวถึงเรื่อง Moral Hazard และ Basis risk ของ Reinsurance (การประกันภัยต่อ) ที่ต่อจากตอนที่แล้ว และก็จะมาแนะนำเครื่องมือบริหารความเสี่ยงของเหตุการณ์มหันตภัยตัวต่อไป นั่นก็คือ Catastrophe Bond ซึ่งเป็นคอนเซ็ปต์ที่น่าสนใจทีเดียวครับ

โดยฉบับนี้ก็ขอฝากพ็อคเก็ตบุ๊คเล่มใหม่ในชื่อว่า “The Top Job Secret – อาชีพเงินล้าน ที่คนไทยยังไม่รู้จัก” ที่เป็นเรื่องราวของคนธรรมดาคนหนึ่งที่ตั้งใจเลือกเข้าสู่เส้นทางที่ไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบอย่างอาชีพนักคณิตศาสตร์ประกันภัย ซึ่งถ้าลองได้ซื้อมาอ่านดูแล้วจะรู้ว่าความมุ่งมั่นที่จะฝ่าฟันอุปสรรคเพียงอย่างเดียวมันคงไม่พอที่จะทำให้ประสบความสำเร็จได้ โดยได้สอดแทรกทัศนคติและแนวคิดของผู้เขียนเอาไว้ในภาษาที่ทำให้อ่านแล้วเข้าใจได้ง่าย

ส่วน Risk Matter ในฉบับนี้ก็ยังเป็นตอนต่อเนื่องต่อของ “การจัดการสินทรัพย์และหนี้สินของบริษัท (Asset Liability Management)” โดยตอนที่ 3 นี้จะกล่าวถึงการหามูลค่าของสินทรัพย์หรือหนี้สินที่เปลี่ยนแปลงไปเมื่ออัตราดอกเบี้ยเปลี่ยนแปลง โดยคำนวณได้จาก Duration และ Convexity ซึ่งเป็นปัจจัยหลักในการวิเคราะห์และจัดการความเสี่ยงจากการผันผวนของอัตราดอกเบี้ย (Interest rate risk)

และสำหรับคอลัมน์ Actuarial Talk ในฉบับนี้เราจะมาจับประเด็นของกระแสในต่างประเทศกับความสำคัญของการสอบเอาคุณวุฒิ (qualification) โดยเนื้อหาในบทความนี้อาจจะสวนกระแสของคนไทยอยู่บ้าง แต่รับรองได้ว่าถ้าได้อ่านแล้วจะสะกิดโดนใจแล้วย้อนกลับมาถามตัวเองว่า “อาชีพของเรานั้นเหมาะกับไฟแช็คหรือไฟฉายมากกว่ากัน” สามารถติดตามอ่านได้ที่ “ไฟแช็คกับไฟฉาย... ในการสอบเป็นมืออาชีพหรือเรียนต่อโทในโลกแบนๆ ไบนี่”

อีกหนึ่ง เนื่องจากผู้ตอบคำถามของเกมส์ใน “Entertainment” ฉบับที่แล้วนั้นไม่มากพอ ทางทีมงานจึงลงมติขอขยายเวลาในการร่วมสนุกไปอีกหนึ่งไตรมาส พร้อมกับเตรียมเฉลยและเกมส์ที่ทำทายเอาไว้ลงในฉบับหน้า

สามารถติดตามเรื่องราวของชาวสวัสดีแอดซัวร์ได้ที่ www.facebook.com/SawasdeeActuary

ทีมงานในฉบับนี้

- พิเชฐ เจริมณีทวีสิน FSA	- ยุวดี เฉลิมศรีภิญโญรัช ASA	- ขวัญทิพย์ นิรุตติรักษ์
- สุชิน พงษ์พิงพิทักษ์ FSA	- ธนิตา อนุสนธิ์อดิสัย ASA	- กุศลสิน สาธิตเลิศสกุล
- สุวพันธ์ แสงประกาย FSA	- ฉลัฐพล วงศ์รัตนวิจิตร ASA	- สุดารัตน์ อามาศิริกุล
- สุทิม ภัทรมาลัย FSA	- ปุณยวีร์ ណាលัย ASA	- ตูลาพร สิงห์ธรรม
- อธิภูฏ อภิรักษ์ติวงศ์ FSA	- กมลพรรณน สุดโททอง	- พัทธนันท์ วณิชปริชากุล
- ชัชฌา อายานะ FSA	- อาทิตยา นาวาเจริญ	- เมธัส แซ่จ่าน
- วิไลพร สุวรรณมาลัย ASA	- บุษยาภรณ์ พวงเงิน	

กลุ่มคนอ่าน

1. บุคคลทั่วไปที่สนใจเรื่องราวที่แอกซ์วีรคนไทยเขียนขึ้นมาเพื่อเล่าสู่กันฟัง ไม่ว่าจะเป็นคนทำงานร่วมกับแอกซ์วีร ผู้บริหาร หรือพนักงานในธุรกิจประกันชีวิตและบริษัทประกันวินาศภัย
2. คนที่สนใจหรือเกี่ยวข้องกับแอกซ์วีร ไม่ว่าจะเรียน นักศึกษา อาจารย์ หรือแม้กระทั่งคนทั่วไปที่สนใจในอาชีพแอกซ์วีร
3. ผู้ที่กำลังสอบหลักสูตรของแอกซ์วีรระดับสากลจาก Society of Actuaries (SOA) ของอเมริกา
4. แอกซ์วีรคนไทยที่ทำงานอยู่ในองค์กรต่างๆ

วัตถุประสงค์

“สวัสดีแอกซ์วีร” เป็นวารสารที่สร้างขึ้นโดยแอกซ์วีรที่เป็นคนไทย เพื่อมุ่งส่งเสริมคนไทยในแวดวงธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับแอกซ์วีรในแง่มุมต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. เป็นสื่อที่รวบรวมองค์ความรู้และประสบการณ์ของแอกซ์วีรให้กับคนสนใจทั่วไป โดยมุ่งเน้นให้กับคนที่ไม่ได้เป็นแอกซ์วีรได้อ่านกัน
2. เป็นศูนย์กลางในการรวมกลุ่ม ติดต่อ และแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารของคนไทยที่เป็นนักเรียน อาจารย์ นักวิชาการ ตลอดจนคนทำงานในองค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับแอกซ์วีรเข้าด้วยกัน ทั้งนี้ ยังทำเพื่อเป็นแหล่งประชาสัมพันธ์ข่าวให้กับ 1) Society of Actuaries (SOA), 2) Society of Actuaries of Thailand (SOAT), และ 3) Insurance Premium Rating Bureau (IPRB) อีกด้วย

CONTENTS

ฉบับที่ 22/2554

- 04 – Food for thought – How to get rich (Part III)
- 10 – Catastrophe risk management (Part II)
- 14 – The Top Job Secret
- 18 – Risk matter – ALM (Part III)
- 22 – Acturial Talk - Qualification
- 28 – Back cover (Advertisement)

Food for Thought

สายแหวงแห่งความรวย

(How to get rich) - Part III

โดย พิเชฐ เศรษฐมนต์ทวีสิน (ทอมมี่) FSA, FIA, FSAT, FRM, MBA, B.Eng (Hons)

สายแหวงแห่งความรวยมีขึ้นเพื่อให้เข้าใจถึงแก่นหลักในการใช้ชีวิตทางโลกได้ โดยไม่ต้องเดือดร้อนอะไร หรืออีกความหมายหนึ่งก็คือหนทางสู่สภาวะของการหลุดพ้นจากอำนาจของเงินนั่นเอง และแน่นอนว่า “สายแหวงแห่งความรวย” ก็ไม่ใช่บทความแห่งธรรม: ที่จะบอกให้ละทิ้งซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างทางโลก แต่บทความนี้หวังจะเป็นเครื่องชี้นำให้คนที่ขยันทำมาหากินได้สร้างสินทรัพย์อย่างถูกต้องถูกทาง เพื่อให้เข้าสู่สภาวะหลุดพ้นจากอำนาจของเงินได้เร็วขึ้น และนั่นก็คือความหมายของคำว่า “ความรวย” ในที่นี้

โดยลักษณะของการ “ทำงาน” นั้นจะต้อง
ระวังเรื่องทัศนคติในการ “ทำงาน” ให้มาก เพราะเมื่อ
เลือกที่จะ “ทำงาน” ก็จำเป็นจะต้องมีทัศนคติของ
คนรวย คิดแบบคนรวยและทำแบบคนรวยให้ได้ ซึ่งวิธี
การที่ดีสำหรับการเป็นลูกจ้างนั้นจะต้องเริ่มจากการ
เปลี่ยนกรอบความคิดและทำความเข้าใจในข้อจำกัด
ของการเป็นลูกจ้างที่รับเงินเดือนประจำ อีกทั้งจะต้อง
ไม่ลืมว่าการไปเห็นหรือคิดแต่เรื่องค่าจ้างจะเป็นการปิด
โอกาสในการสร้างสินทรัพย์ที่ดีตามแบบฉบับของ
“ลายแทงแห่งความรวย”

ทางที่ดีสำหรับการ “ทำงาน” คือการ
“ทำธุรกิจ” ไปด้วย เพราะการ “ทำธุรกิจ” นั้นจะบังคับ
ให้เราพยายามเพิ่มสินทรัพย์ไปเองอย่างไม่รู้ตัวอยู่แล้ว
โดยการ “ทำธุรกิจ” นี้ก็คือการลงทุนไม่ว่าจะไปเป็น
เจ้าของกิจการโดยตรง หรือจะไปลงทุนในตลาดการเงิน
ซึ่งก็ถือว่าเป็นเจ้าของกิจการในทางอ้อม โดยหลักการ
สำคัญในเรื่องการลงทุนก็คือ “ทัศนคติ” ของการ
“ทำธุรกิจ”

ลองแล้วเล็ก แต่อย่าเลิกลอง

ประกาศนียบัตรหรือสมุดพกเป็นตัววัด
ความฉลาดของคนได้ในสมัยที่เรียนอยู่ในโรงเรียนหรือ

การวัดความฉลาดทางการเงินของคนเรานั้น กลับวัดกันที่งบการเงินของเราเอง

มหาวิทยาลัย แต่ในโลกของความเป็นจริงเมื่อเราโตขึ้น
มาแล้ว การวัดความฉลาดทางการเงินของคนเรานั้น
กลับวัดกันที่งบการเงินของเราเอง ผมไม่เถียงเลยครับ
ว่าโรงเรียนเป็นสถานที่ที่สอนให้เราเป็นคนดี แต่แล้ว
ก็เป็นพื้นที่ที่ผลิตแต่ลูกจ้างที่ดีไว้สำหรับ “ทำงาน” ด้วยเช่น
กัน

โรงเรียนอาจจะลืมนสอนให้เรา “ทำธุรกิจ”
หรือเป็นผู้ประกอบการที่ดีไป เพราะโดยปกติแล้ว
โรงเรียนมักจะลงโทษนักเรียนที่ทำความผิดพลาด
ล้มเหลวและเน้นให้คนทำแต่สิ่งที่แน่ใจว่าจะต้องสำเร็จ
เท่านั้น ซึ่งมันส่งผลให้เรากลัวที่จะทำอะไรใหม่ๆ ถึงแม้
จะมีโอกาสของความผิดพลาดเพียงเล็กน้อยเท่านั้น
แต่ในโลกแห่งความเป็นจริงนั้น ผมคิดว่ามนุษย์เรา
เรียนรู้ได้จากข้อผิดพลาด ฉะนั้นเราควรที่จะลองทำ

สินทรัพย์ที่ดีคือสินทรัพย์ที่
สามารถเสริมสร้างรายได้อย่าง
ยั่งยืน และให้มันงอกงามขึ้น
ต่อไปได้อีกเรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุด

ซึ่งหากผิดพลาดก็เรียนรู้ไปพร้อมกับมัน ดีกว่าการเลิกที่จะลองเพราะกลัวความล้มเหลว

จริงๆ แล้วผมว่าคนรวยเกลียดความผิดพลาด เพียงแต่เขากล้าที่จะลองทำแล้วเผชิญกับผลลัพธ์ของมัน แต่ผมก็คิดว่าการลองทำอะไรโดยที่ไม่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้นๆ ก็เป็นการพนันที่มีโอกาสเสี่ยงและเป็นผลเสียได้สูงมาก ดังนั้นเราจึงต้องรู้วิธีการจัดการความเสี่ยงเหล่านั้น แทนที่คิดจะหลบเลี่ยงความเสี่ยงเสียแต่อย่างเดียว ยกตัวอย่างเช่น การลงทุนโดยที่ไม่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการลงทุนนั้นถือเป็นความเสี่ยง ถ้าจะลงทุนให้ดีดี ต้องลงทุนในความเสี่ยงที่สามารถจัดการหรือรับมือได้

โรงเรียนเป็นสถานที่
ที่สอนให้เราเป็นคนดี
แต่แล้วก็เป็นที่ที่ผลิต
แต่ลูกจ้างที่ดีด้วย

แรงเหวี่ยงก็ทำให้ก่อเกิดรายได้

เรามักเคยได้ยินคำพูดกรอกหูอยู่เสมอว่าการลงทุนที่ดีนั้นควรจะต้องกระจายความเสี่ยง ดังเช่นการกระจายการใส่ไว้ในตะกร้าหลายใบ เพื่อที่ไข่จะได้ไม่แตกแตกหมดทุกใบเวลาทำตระกร้าใบใดใบหนึ่งตก

แต่การกระจายความเสี่ยงแบบนี้ก็มีข้อเสียตรงที่ว่าคนเหล่านี้จะไม่สามารถสร้างสินทรัพย์ที่ใหญ่พอที่จะทำให้เกิดแรงเหวี่ยงที่จะไปก่อให้เกิดรายได้ อย่างเพียงพอ ซึ่งก็ทำให้ไม่สามารถนำรายได้เหล่านี้กลับไปสร้างให้เกิดเป็นสินทรัพย์ใหม่ได้ เนื่องจากโดน

ค่าใช้จ่ายดูดเอาไปหมด

ทางเลือกอีกทางหนึ่งที่แก้ปัญหาเหล่านี้ก็คือการนำเงินไปลงทุนในบริษัทเล็กๆ หรือทำธุรกิจเสียเอง ซึ่งก็ควรศึกษาข้อมูลให้ดีก่อนการลงทุน และก็คิดให้ได้ว่านั่นคือการได้เป็นเจ้าของบริษัทนั้นโดยกลายเป็น

แม้ว่าการลงทุนวิธีการนี้ทำให้เรารวยได้อย่างรวดเร็วก็ตาม แต่อย่างที่รู้ว่าเป็นไปได้ที่จะสำเร็จนั้นก็ไม่มีมากเหมือนกับคำอิตติตติปากที่ว่า ถ้าหวังผลตอบแทนสูงก็ต้องยอมรับความเสี่ยงสูงเช่นกัน ฉะนั้นเราควรจะต้องเข้าใจการบริหารความเสี่ยงในกรณีนี้ที่ผลตอบแทนการลงทุนไม่เป็นไปตามที่คาดหวังไว้

ผู้ชนะคือผู้ที่กล้าที่จะผิดพลาด แต่มีกำลังใจและคิดหาวิธีที่จะทำให้ความผิดพลาดนั้นกลับกลายเป็นผู้ชนะในการลงทุนครั้งต่อไป ซึ่งเขาเหล่านั้นจะต้องอดทนและเรียนรู้จากความผิดพลาดครั้งก่อนเสมอ และควรจำไว้ว่า ความสำเร็จยังไม่ใช่ที่สิ้นสุด ความล้มเหลวก็ไม่ทำให้เราถึงตาย ตราบใดที่เรายังมี ความหวัง เราควรกล้าที่จะล้มเหลวแต่อย่าล้มเลิก เพราะความล้มเหลวที่ผ่านมา

**ผู้ชนะคือผู้ที่กล้าที่จะผิดพลาด
แต่มีกำลังใจและคิดหาวิธีที่จะทำให้
ความผิดพลาดนั้นกลับกลายเป็น
เป็นผู้ชนะในการลงทุนครั้งต่อไป**

ผู้ชนะคือผู้ที่กล้าที่จะผิดพลาด แต่มีกำลังใจ และคิดหาวิธีที่จะทำให้ความผิดพลาดนั้นกลับกลายเป็น ผู้ชนะในการลงทุนครั้งต่อไป

ดังนั้น ความสำคัญของการเป็นเจ้าของกิจการคือมีความรู้ความเข้าใจ รู้แจ้งในสิ่งที่ผู้อื่นไม่รู้ การสังเกตและความคิดสร้างสรรค์จะทำให้เรารวยได้ บางครั้งความรู้ทางเทคนิค หรือ ผลิตภัณฑ์ของประเทศอื่น อาจสามารถนำมาประยุกต์ใช้ให้เข้ากับวัฒนธรรม และแบบแผนการดำรงชีวิตของอีกประเทศหนึ่งก็ได้

ทำอะไรจึงมีเงินไปลงทุน

รายได้หลังจากหักภาษีและค่าใช้จ่ายที่จำเป็น แล้วควรเปลี่ยนมาเป็นสินทรัพย์ที่จะงอกเงยเพื่อให้ ผลออกมาเป็นรายได้ต่อไปเรื่อยๆ แต่สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่า นั้นก็คือการที่เราจะรักษาสินทรัพย์เหล่านี้ให้หายไปก่อให้เกิดรายได้ในอนาคตอย่างไรก็ดีอย่างไร ไม่ว่าจะ เป็นการออม หรือการพึ่งพารายได้จากการทำงาน ให้น้อยลง (เป็นอิสระทางการเงินและเป็นอิสระจากงานประจำให้มากขึ้น) เป็นต้น

การจัดการค่าใช้จ่ายนั้นถือเป็นการออมอย่าง มีประสิทธิภาพที่สุด โดยค่าใช้จ่ายนั้นสามารถลดได้

อย่างง่าย ๆ เพียงแค่มีความเข้าใจที่ถูกต้องแล้วค่อยๆ ทำตามลำดับความสำคัญดังต่อไปนี้

ลดภาระหนี้สินที่มีก่อน เพราะหนี้สินส่วนใหญ่จะเป็น ตัวที่ก่อให้เกิดภาวะดอกเบี้ยมากขึ้นที่เข้มงวดขึ้น (จนคาดไม่ถึง) ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดก็คือ

1. หนี้สินจากบัตรเครดิตซึ่งเป็นตัวที่แนะนำให้ จัดการเป็นลำดับแรก โดยจะพบว่าทุกวันนี้คน ไทยส่วนใหญ่เป็นหนี้จากบัตรเครดิตมากขึ้น (ส่วนเรื่องหนี้รัก ถ้าตัดได้ก็ตัดไป) ยกเว้นถ้าคิดว่า เป็นการกู้มาเพื่อการลงทุนก็ว่าไปอย่างไรก็ตามเราจะเห็นว่า มีหลายคนที่ยากจะเป็น เจ้าของกิจการแล้วดันไปกู้เงินมาลงทุนโดยไม่ได้ คิดว่าเงินที่ได้มานั้นจะเอาไปใช้ประโยชน์ในการ ทำธุรกิจได้อย่างไร ซึ่งคนเหล่านี้จะต้องแบกรับ ภาวะดอกเบี้ยเงินกู้ยืม ทั้งนี้ต้องอย่าลืมว่า ถ้าจะ ลงทุนก็ต้องเห็นหนทางทำกำไรได้ตั้งแต่ตอนซื้อ ไม่ใช่หวังลมๆ แล้งๆว่าจะมีกำไรขึ้นมาเองสักวัน หนึ่ง
2. การดาวน์รถคันใหม่ราคาแพง ไม่ว่าจะเอาไว้ เพื่ออวดสาวหรือเพื่อความเก๋เก๋ก็ตาม หรือไม่ก็ แอบไปผ่อนบ้านหลังใหม่โดยไม่จำเป็น (หรือให้

ภรรยาอีกคนไว้อยู่) พฤติกรรมเหล่านี้ถือเป็นเรื่องต้องห้ามสำหรับหนทางสู่ความรวย ถึงแม้ว่าบางคนจะคิดว่ามันเป็นเครื่องมือที่แสดงถึงความรวยต่อหน้าสาธารณชน ถึงตรงนี้ก็ถึงต้องตั้งใจเอาว่าจะยอมติดอยู่ในวังงสารของอำนาจเงินอยู่ต่อไปอีกนานแค่ไหน

จดอะไรก็ตามที่ซื้อด้วยอารมณ์ ไม่ได้ซื้อด้วยเหตุผล เพราะจากรูปการณ์แล้วคงซื้อใช้ประโยชน์ได้ไม่คุ้ม เวลาขายต่อก็ราคาตกแน่ เห็นว่าขาดทุนตั้งแต่ตอนซื้ออย่างเห็นๆ ยกตัวอย่างเช่น การลดค่าใช้จ่ายจากการตามเทคโนโลยีเพื่อให้ตัวเองทันสมัยอยู่ตลอดเวลา ซึ่งถ้าอยากตามเทคโนโลยีแบบกระชั้นชิดก็ต้องถมเงินจ่ายให้มากกว่าหนอย ถ้าซื้อของตกรุ่นก็อาจจะไม่มีเงินเหลือเก็บไว้ทำอย่างอื่นได้ตั้งเยอะ แต่อันนี้ก็ต้องขึ้นกับการตัดสินใจของแต่ละคน

การจัดการค่าใช้จ่าย

1. ลดภาระหนี้สินก่อน
2. จดอะไรก็ตามที่ซื้อด้วยอารมณ์ ไม่ได้ซื้อด้วยเหตุผล
3. การจัดการและการลดหย่อนภาษี

การจัดการและการลดหย่อนภาษี เช่น การซื้อกองทุนรวม LTF, กองทุนรวม RMF, ประกันชีวิต, กองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามบริษัท, การบริจาค, การมีบุตรบุญธรรม, ดอกเบี้ยจากการกู้เพื่อซื้อบ้าน หรือแม้กระทั่งการจดทะเบียนบริษัทในบางรูปแบบที่สามารถจัดการภาษีได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การจัดการค่าใช้จ่ายนั้น
ถือเป็นการออมอย่างมี
ประสิทธิภาพที่สุด

Manage your money, live your life

unสรุป

สินทรัพย์ที่ดีสามารถสร้างได้โดยการไป "ทำงาน" เป็นลูกจ้างพนักงานบริษัท หรือไม่ก็ไป "ทำธุรกิจ" เสียเอง โดยลักษณะของการ "ทำงาน" นั้นจะต้องระวังเรื่องทัศนคติในการ "ทำงาน" ให้มาก เพราะจะมัวไปยึดติดอยู่กับรายได้ประจำจนลืมหลักการสำคัญในการสร้างสินทรัพย์ข้างต้นไป

การ "ทำธุรกิจ" นั้นจะบังคับให้เราพยายามเพิ่มสินทรัพย์ไปเองอย่างไม่รู้ตัวอยู่แล้ว โดยการ "ทำธุรกิจ" นี้ก็คือการลงทุนไม่ว่าจะไปเป็นเจ้าของกิจการโดยตรง หรือจะไปลงทุนในตลาดการเงินซึ่งก็ถือว่าเป็นเจ้าของกิจการในทางอ้อม โดยหลักการสำคัญในเรื่องการลงทุนก็คือ "ทัศนคติ" ของการ "ทำธุรกิจ" และการสร้างสินทรัพย์ที่ใหญ่พอที่จะทำให้เกิดแรงเหวี่ยงที่จะไปก่อให้เกิดรายได้เพียงพอกับเอาชนะค่าใช้จ่ายและสามารถนำกลับไปสร้างให้เกิดเป็นสินทรัพย์ที่ดีและออกงอกเงยขึ้นมาใหม่ได้

ธุรกิจที่ดีนั้นจึงต้องเป็นธุรกิจที่ก่อให้เกิดแรงเหวี่ยงที่ทำให้ก่อให้เกิดรายได้และสามารถนำรายได้

เหล่านี้กลับไปสร้างให้เกิดเป็นสินทรัพย์ได้อย่างต่อเนื่อง ดังนั้นการลงทุนในธุรกิจที่หวังเอาแต่ผลต่างของราคาในเวลาซื้อกับราคาในเวลาขายจึงเป็นการเก็งกำไรที่อาจจะไม่ส่งผลให้เกิดความรวยอย่างยั่งยืนตามแบบฉบับของสายแหว่งความรวยได้

ส่วนประเด็นสำคัญในการ "ทำธุรกิจ" ก็คงหนีไม่พ้นเรื่องการลงทุน การลงทุนที่ดีจะต้องรู้ว่าสินทรัพย์ที่เรากำลังจะลงเงินไปนั้นจะต้องสามารถทำกำไรได้โดยต้องมั่นใจตั้งแต่ตอนที่ซื้อหรือลงทุน โดยไม่ใช่หวังลมๆ แล้งๆ ว่าลงทุนไปแล้วก็จะมีกำไรได้ในอนาคตข้างหน้าเอง

การบริหารความเสี่ยงของเหตุการณ์มหันตภัย (Catastrophe risk management) ตอนที่ 2

ณัฐพล วงศ์รัตนวิจิตร (ณัฐ) ASA

ในฉบับที่แล้วเราได้แนะนำให้รู้จักเครื่องมือบริหารความเสี่ยงแบบแรก นั่นคือการประกันภัยต่อแล้ว ก่อนที่จะข้ามไปดูตัวต่อไป เราจะมาวิเคราะห์ว่า Reinsurance มีข้อดีข้อเสียยังไง ก่อนอื่นขอแนะนำคำศัพท์ 2 คำก่อน

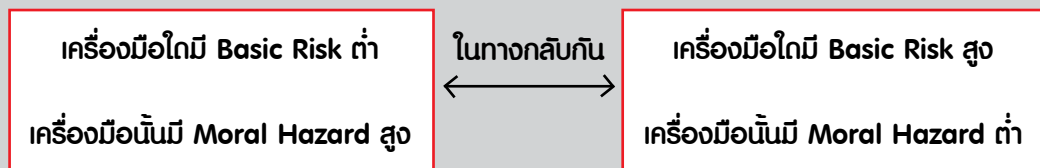
Moral Hazard ก็คือการที่บริษัทประกันรู้ว่าตัวเองมีความเสี่ยงรูปแบบเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่งมากเป็นพิเศษ จึงพยายามหาทางลดความเสี่ยงนี้ไปให้ counterparty (เช่น reinsurer) โดยที่ counterparty เหล่านี้ก็ไม่ได้รู้ข้อมูลอะไรดีเท่าไร (ถ้ารู้ดีก็คงไม่ยอมเป็น counterparty ให้) สรุปคือ Moral Hazard เป็นความเสี่ยงของ counterparty

ตัวอย่างของ Moral hazard คือ บริษัทประกันซึ่งมีผลผลิตภันต์ประกันมะเร็ง รู้ว่าผู้เอาประกันของเขาส่วนใหญ่มาจากเมืองที่ใกล้เหมืองแร่ใยหิน จึงพยายามเป็นอย่างยิ่งที่จะทำการประกันต่อ (reinsure) สัญญามะเร็งเหล่านี้ ถ้าบริษัทประกันต่อไม่รู้ชื่อไหนไหนไปรับประกันต่อก็จะเสี่ยงขาดทุน

Basis Risk คือการที่เงื่อนไขที่บริษัทประกันจะได้รับค่าชดเชยจาก counterparty ไม่ได้สะท้อนความเสี่ยงที่บริษัทประกันมีอยู่ได้อย่างเหมาะสม (บริษัทประกันเจ็บ แต่ไม่เข้าเงื่อนไข counterparty ก็เลยไม่จ่าย หรืออาจจะเป็นกรณีแปลกๆ คือ บริษัทประกันไม่เจ็บ แต่เผชิญเหตุการณ์เข้าเงื่อนไข counterparty ก็เลยต้องจ่าย)

ตัวอย่างก็คือบริษัทประกันรับประกันผลผลิตข้าวโพดแก่เกษตรกรในภาคอีสาน โดยทำสัญญากับ counterparty ว่าเงื่อนไขที่ counterparty จะจ่ายเงินคือ “ภัยแล้ง” ซึ่งนิยามโดย “ปริมาณน้ำฝนรายปีรวมทั้งประเทศน้อยกว่า 10 หน่วย” (สมมุติว่าภาครัฐ publish ข้อมูลเป็นรายประเทศเท่านั้น ไม่ได้ publish รายภาค เลยจำเป็นต้องใช้ดัชนีรายประเทศเป็นตัวอ้างอิง) ถ้าเกิดว่าในปีนั้น ภาคอีสานไม่มีฝนตกเลย แต่ภาคกลางฝนตกหนักจนกระทั่งปริมาณน้ำฝนรวมทั้งประเทศเกิน 10 หน่วย บริษัทประกันก็จะต้องจ่ายเงินให้เกษตรกร (เพราะข้าวโพดในภาคอีสานตาย) แต่จะไม่ได้รับเงินจาก counterparty เลย (เพราะดัชนีน้ำฝนทั้งประเทศเกิน 10 หน่วย) จะเห็นได้ว่า Basis Risk ก็คือการที่เงื่อนไขในการที่บริษัทประกันจะได้รับเงินจาก counterparty นั้นต่างจากเงื่อนไขในการที่บริษัทจะจ่ายเงินให้ลูกค้านั่นเอง

ความสัมพันธ์ของ Moral Hazard กับ Basis Risk เป็นอย่างไร ลองคิดดูนะครับ เผลออยู่ด้านล่าง

ลองมาดูเครื่องมือแรกของเรา - การประกันภัยต่อ ว่าจะเข้าข่ายไหน เผลออยู่ด้านล่าง

การประกันต่อมี Moral Hazard สูง แต่จะมี Basis Risk ต่ำ เนื่องจากคำนิยามใน treaty (สัญญาประกันต่อ) เป็นแบบเฉพาะเจาะจงลงไปเลยก็คือ “โรคมะเร็ง” ซึ่งสอดคล้องกับความเสี่ยงที่บริษัทประกันมีโดยสมบูรณ์ ไม่ใช่ใช้ดัชนีกว้างๆเช่น “ดัชนีชี้วัดสุขภาพของประชากรทั้งประเทศไทยน้อยกว่า 10 หน่วย”

ในการที่จะหลีกเลี่ยง Moral Hazard บริษัทประกันต่อก็มักจะวางเงื่อนไขไว้ต่างๆเช่น

- กำหนด Deductible ว่าเคลมบาทแรกๆ บริษัทประกันต้องรับไปก่อน บริษัทประกันต่อจะเริ่มจ่ายเมื่อบริษัทประกันได้จ่ายไประดับหนึ่งแล้ว
- Coinsurance เช่น ทุกๆการ claim 1 บาท ประกันออก 60 สตางค์ ประกันต่อออก 40 สตางค์
- Limit คือเมื่อประกันต่อได้จ่ายเงินรวมเกินจำนวนหนึ่งเช่นสิบล้านบาท ก็จะไม่ยอมจ่ายให้อีกแล้ว
- Non-guarantee renewal ถ้าเคลมเยอะ ปีต่อมาบริษัทประกันต่อมีสิทธิที่จะไม่ต่อสัญญาให้
- Non-guarantee premium rates ถ้าเคลมเยอะจะต้องโดนเพิ่มเบี้ยประกันต่อ พิจารณามาว่าเยอะไม่เยอะจาก Loss ratio หรือ Actual/Expected ratio เป็นต้น

เมื่อทำความเข้าใจกับ Moral Hazard และ Basis Risk แล้วก็ถึงเวลาแนะนำเครื่องมือบริหารความเสี่ยงตัวต่อไปครับ

2. Catastrophe Bond

CAT Bond คือ Bond ที่บริษัทประกันออกขายสู่ตลาด เพราะฉะนั้น counterparty จะไม่ใช่บริษัทประกันภัยต่ออีกต่อไป แต่จะเป็นนักลงทุนทั่วไป รูปแบบของ CAT Bond จะเป็น Bond ที่ในสถานการณ์ปกติจะมีการจ่ายคูปอง (ดอกเบี้ย) และ Maturity Value (เงินต้นคืน) ให้แก่นักลงทุนตามปกติ แต่ถ้าเกิดเหตุการณ์ที่เป็นภัยพิบัติ ตามที่ระบุไว้ในสัญญาขึ้น บริษัทประกันก็จะจ่ายคูปอง และ Maturity เป็นจำนวนน้อยลง หรือในกรณีเหตุการณ์ร้ายแรงมากก็อาจจะไม่จ่ายเลยก็ได้ จากข้อมูลที่อธิบายมาจะเห็นได้ชัดเลยใช้มั้ยครับว่า CAT Bond จะต้องมีค่าคูปองสูงกว่า Bond ทั่วไปในระดับหนึ่ง ทั้งนี้เพราะนักลงทุนเป็นผู้แบกรับความเสี่ยงที่อาจจะถูกยกเว้นคูปองในกรณีเกิดเหตุการณ์ร้ายแรง ดังนั้นในสถานการณ์ปกติก็เลยต้องให้เยอะหน่อย

ลองมาออกแบบ CAT Bond เล่มๆดูครับ สมมติว่าผมเป็นแอดจัสเจอร์ที่ออกแบบประกันน้ำท่วม และต้องการถ่ายโอนความเสี่ยงออกไปสู่ตลาด ก็เลยออก CAT Bond ที่มีอายุ 10 ปี ซึ่งในการออกแบบ CAT Bond นั้น ผมได้ไปลอกข้อมูลของ Bond ทั่วไปที่มีในตลาดแล้วมาปรับแต่งนิดหน่อยเพื่อที่ให้มีดึงดูดนักลงทุนได้

ลักษณะ:	Bond ทั่วไปในตลาด	CAT Bond ที่ผมจะออก
ระยะเวลา	10 ปี	10 ปี
มูลค่าที่ตราไว้	หนึ่งพันล้านบาท	หนึ่งพันล้านบาท
เงินต้นคืน	เท่ากับมูลค่าที่ตราไว้ (หนึ่งพันล้านบาท)	เท่ากับมูลค่าที่ตราไว้ (หนึ่งพันล้านบาท)
ราคา	หนึ่งพันล้านบาท	หนึ่งพันล้านบาท
คูปอง (จ่ายทุกๆ สิ้นปี)	3%	5%*

ดูแล้วเป็นไงครับ เพราะว่าผมรู้ว่าบริษัทของผมมีผลตอบแทนสินทรัพย์จากการลงทุนโดยเฉลี่ยสูงกว่า 5% ก็เลยกล้าตั้งไว้ที่ขนาดนี้ ซึ่งดูแล้วน่าจะดึงดูดนักลงทุนได้เยอะเลยใช้มั้ยครับ เพราะ IRR มันมากกว่าเห็นๆ แต่สิ่งที่ต่างกันคือ 5% ของผม มันมีดอกจัน (*) ซึ่งรู้ๆกันอยู่ว่าดอกจัน เป็นสิ่งที่ไม่ดีใครชอบ ยกเว้นตัวคนออกผลิตภัณฑ์นั้นเอง คราวนี้มาดูรายละเอียดของดอกจันกัน

ตารางดอกจัน (*)

ปริมาณน้ำฝนทั้งปี (หน่วย)	คูปอง
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 12	5% (จ่ายเต็ม)
12-14	4%
14-16	3%
16-18	2%
18-20	1%
มากกว่าหรือเท่ากับ 20	0% (งดจ่ายคูปอง)

เมื่อออก CAT Bond ออกไปได้ 5 ปี ดัชนีน้ำฝนใน 5 ปีแรกเป็น 9.81, 6.67, 8.31, 8.85, 17.22 หน่วยตามลำดับ นักลงทุนก็ได้คุ้มครอง 5% เต็มๆ ใน 4 ปีแรก ส่วนในปีที่ 5 จะได้แค่ 2% เท่านั้น นั่นคือในปีที่ 5 บริษัทประกันสามารถนำเงิน 3% (=5%-2%) ที่ไม่ได้จ่ายออกซึ่งคิดเป็นจำนวนเท่ากับ 3% คูณกับ หนึ่งพันล้าน = สามสิบล้าน ไปจ่ายให้ลูกค้าที่ประสบอุทกภัยได้

ข้อดีของ CAT Bond คือการที่ counterparty เป็นนักลงทุนใน capital market ซึ่งอาจจะใหญ่ในระดับประเทศหรือระดับโลกเลยก็ได้ ซึ่งแน่นอนว่ามี capacity มากกว่าบริษัทประกันภัยต่อมากมายหลายเท่า ดังนั้นจึงสามารถรับภาระถ่ายโอนความเสี่ยงจากบริษัทประกันไปได้มากกว่า และบริษัทประกันก็น่าจะชอบตรงที่สามารถออกแบบ CAT Bond ได้เองโดยอิสระ ไม่เหมือนในกรณีการประกันภัยต่อ ซึ่งบริษัทประกันต่ออาจจะมาเก็บเบี้ยบริษัทประกันแพงกว่าที่ควรจะเป็น นอกจากนั้นดัชนีที่ไว้วัดว่าจะจ่ายคุ้มครองเท่าไรมักจะเป็นดัชนียุติธรรมซึ่ง publish โดยรัฐหรือองค์กรกลาง ซึ่งจะมีความโปร่งใสสูงและช่วยลด Moral Hazard ไม่เหมือนกับข้อมูลเช่น claim ที่เป็นข้อมูลภายในของบริษัท และที่สำคัญคือในกรณีเกิดภัยพิบัติร้ายแรง สมมุติว่า CAT Bond ข้างต้นนั้นรัฐเป็นคนออกและพบว่าในปีนี้ ปรมาณเดือนกันยายน แต่ปริมาณน้ำฝนรวมก็เกิน 20 หน่วยไปแล้ว หน่วยงานรัฐที่ออก CAT Bond นั้นก็จะรู้ทันทีว่าไม่ต้องจ่ายคุ้มครองแล้ว และสามารถเอาเงินทั้งหมด 5% คูณกับ หนึ่งพันล้าน = ห้าสิบล้านไปจ่ายให้ผู้ประสบอุทกภัยได้ทันทีต่างจากกรณีประกันภัยต่อ ซึ่งต้องมีการรอเพื่อมาคุยกันตอนสิ้นปี

ข้อดีในมุมมองของนักลงทุนที่ชัดเจนคือ CAT Bond นั้นคุ้มครองจะสูงกว่า Bond ปกติค่อนข้างมากซึ่งแน่นอนว่าดูเผินๆ (มองข้ามดอกจันไป) ก็น่าสนใจดี นอกจากนั้นยังเป็นการนำเสนอ instrument ใหม่ๆ ต่อ Financial market ซึ่งเป็น instrument ที่ดีในมุมมองของการทำ diversification ใน portfolio ของนักลงทุน ทั้งนี้เพราะ CAT Bond จะไม่มี correlation กับ instrument ตัวอื่นๆ

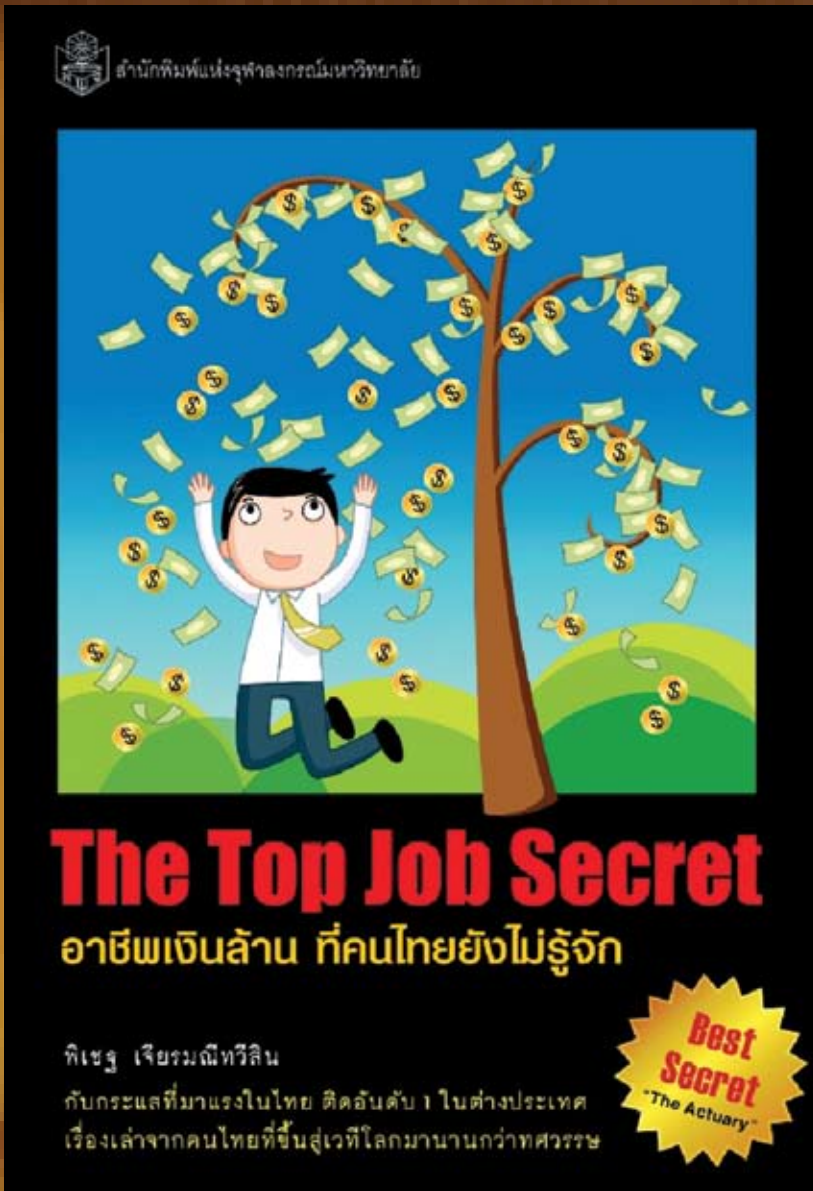
แต่แน่นอนว่ามีข้อดีก็ย่อมมีข้อเสีย นั่นก็คือ Basis Risk สูง ยกตัวอย่างเช่นฝนตกไม่มาก ตกแค่ 7 หน่วย แต่บ้านของผู้เอาประกันภัยหลายคนอยู่ในพื้นที่แอ่งน้ำซึ่งต้องให้ฝนตกน้อย น้ำก็ท่วมได้ ดังนั้นบริษัทประกันต้องจ่าย claim ให้ผู้เอาประกัน แต่จะไม่สามารถลดการจ่ายคุ้มครองออกได้เลย (ยังต้องจ่าย 5%) เต็มๆ เพราะว่าดัชนีน้ำฝนมันไม่ถึงเกณฑ์

ในฉบับหน้าจะมาดูเครื่องมือตัวอื่นๆกันต่อนะคะ

หนังสืออ้างอิง

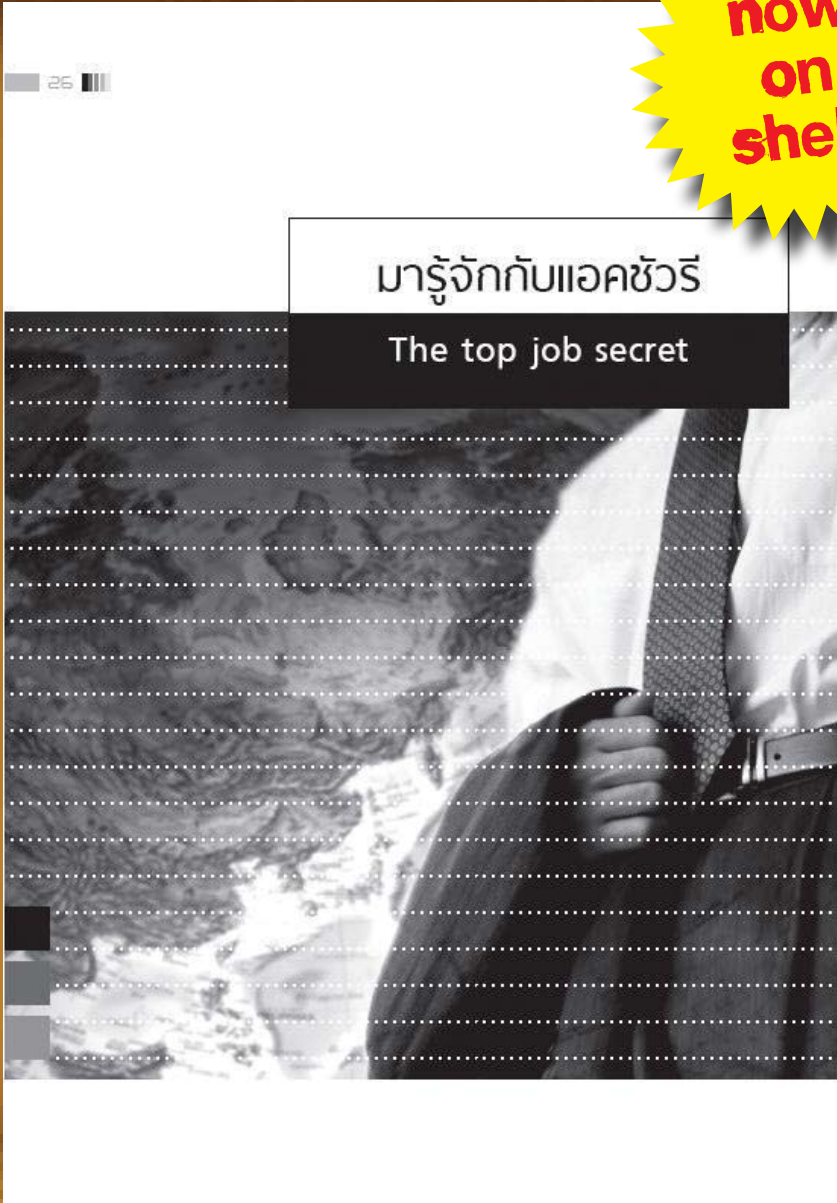
- Integrated Risk Management by Doherty
- Global Assessment Report on Disaster Risk Reduction 2011 by Suarez, Linnerooth-Bayer

The Top Job Secret - The Actuary

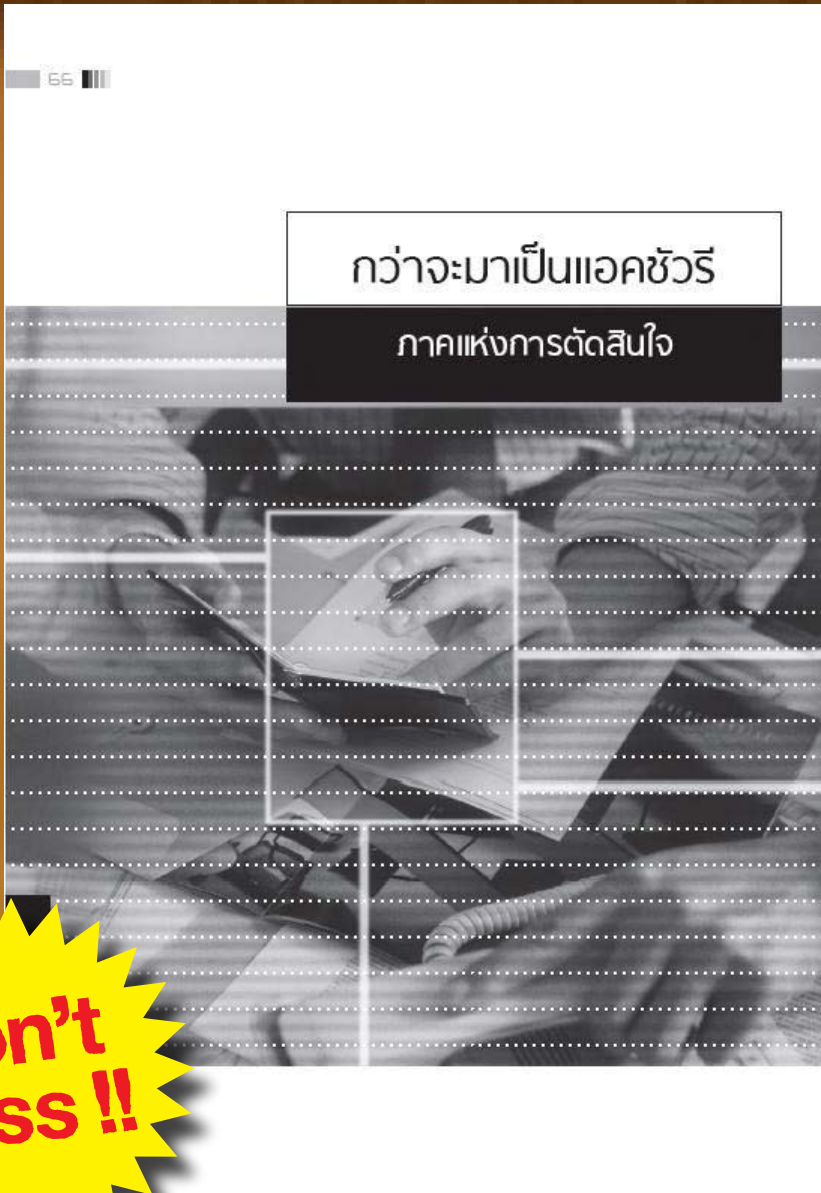

พ็อคเก็ตบุ๊คส์สำหรับชาวสวัสดีแอคชัวรี มาแล้ว..!!

now
on
shelf

หาซื้อได้ที่ CU bookstore, SE-ED, etc.

don't miss!!

หรือตามร้านหนังสือชั้นนำทั่วไป

นำพาคุณไปรู้จักโลกแห่งมืออาชีพที่กำลังมาแรงและเป็นที่ยอมรับของคนทั่วโลก เนื่องจากความสำคัญของมันมีผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนในสังคม ไม่แพ้ไปกว่าผลตอบแทนที่จะได้รับ

ซึ่งนำคุณให้เห็นถึงเคล็ดลับในการเลือกสายอาชีพและเหตุผลที่ทำเงินล้านได้ ภายในระยะเวลาอันสั้น ซึ่งมันก็ขึ้นอยู่กับว่าคุณจะค้นหาตัวเองได้เร็วเพียงใด

“หนังสือเล่มนี้เหมาะสำหรับบุคคลทั่วไปที่อยากเปิดโลกทัศน์ใหม่ ๆ และเข้าใจถึงความหมายของการเป็น “นักจำลองอนาคต” ที่ยังเป็นอาชีพลับและเป็นที่ต้องการอย่างมาก สำหรับการทำธุรกิจบริหารความเสี่ยงในอนาคต”

คุณธัชชล บุนนาค

“หากท่านผู้อ่านอยากทราบว่ Actuary คือใคร มาจากไหน เป็นได้อย่างไร เขาทำอะไร อาชีพนี้สำคัญไฉน “ทำไมรำลือว่าทำแล้วรวยได้มหาศาล” หนังสือที่ท่านกำลังอ่านอยู่ จะให้ความกระจ่างจากประสบการณ์ของผู้เขียน ซึ่งได้ทุ่มเททั้งกำลังกาย กำลังสมอง กรองมา เพื่อให้ท่านได้รับรู้”

คุณสุทธิ รจิตรังสรรค์

“ผู้อ่านจะได้รู้จักอาชีพที่น้อยคนนักจะรู้จักหรือเข้าใจ แต่เป็นอาชีพที่มีความสำคัญอย่างมาก ในธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการจัดการความเสี่ยง ซึ่งเป็นอาชีพที่มีความต้องการและมีแนวโน้มที่ต้องการมากยิ่งขึ้นในอนาคต”

รองศาสตราจารย์ ดร.สุวณิ สุรเสียงสังข์

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
โทร. 0-2218-3269 โทรสาร 0-2218-3266
e-mail: cupress@chula.ac.th
www.ChulaPress.com *Know-Idge to All*
สรรคุณคำวิชาการ ผู้สังคมา

RISK MATTER

Asset Liability Management (ALM) – Part III (Duration and Convexity)

พิเชษฐ เจียรมณีทวีสิน (ทอมมี่) FSA, FIA, FSAT, FRM, MBA, MScFE (Dist), B.Eng (Hons)

เมื่อเข้าใจในความหมายของทั้ง ALM และ Interest rate risk แล้ว ทีนี้ก็สามารเข้าถึงรายละเอียดในการหาความไวในการแกว่งตัวของมูลค่าในเวลาที่อยู่ตราดอกเบี้ยเกิดขึ้นขึ้นมา ซึ่งถ้าสินทรัพย์หรือหนี้สินมีการแกว่งตัวจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยที่แตกต่างกันมากก็หมายถึงบริษัทมีความเสี่ยงจาก Interest rate risk มากนั่นเอง

นิยามเบื้องต้นของ Duration

ในทางปฏิบัติแล้ว เราจะบอกว่าความไวในการแกว่งตัวของมูลค่าเป็นจำนวนเท่าของการเพิ่มหรือลดลงของดอกเบี้ย เช่นสมมติว่ามูลค่าของสินทรัพย์จะเพิ่มขึ้น 5% ถ้าดอกเบี้ยลดลง 1% ก็หมายความว่าสินทรัพย์นี้มีความไวเป็น 5 เท่า

จำนวนเท่าของการเปลี่ยนแปลงของดอกเบี้ยนี้จะเป็นตัวบ่งบอกถึงความไวของการเปลี่ยนแปลง โดยภาษาทางการเงินจะเรียกมันว่า "Duration" กัน

ยกตัวอย่างเช่น ถ้า Duration เท่ากับ 10 ก็หมายความว่าถ้าดอกเบี้ยเพิ่มขึ้น 1% จะทำให้มูลค่าของสิ่งนั้นๆ ลดลง 10% และถ้าดอกเบี้ยลดลง 1% ก็จะทำให้มูลค่าของสิ่งนั้นๆ เพิ่มขึ้น 10% เช่นกัน

ความหมาย Duration อีกอย่างหนึ่งนั้นสามารถหาได้จากสมการทางคณิตศาสตร์ที่ซับซ้อน แต่โดยหลักการแล้วมันคือการหาความแตกต่างของมูลค่า (Price) โดยการคำนวณช่วงความแตกต่างสั้นๆ ของอัตราดอกเบี้ย (interest rate) ซึ่งมูลค่าในการคำนวณใดๆ ก็ตามจะมีผลกระทบมาจากกระแสเงินสดในแต่ละเวลาด้วย ดังนั้น Duration จึงตีความได้อีกอย่างหนึ่งว่ามันเป็นระยะเวลาที่จะได้รับกระแสเงินสดเฉลี่ยของมูลค่ากระแสเงินสดทั้งหมด

Duration gap IIa: Duration matching

เมื่อเข้าใจถึงความหมายของ Duration แล้วจะเห็นว่า Duration นั้นมีความสำคัญมากในการทำ ALM เพราะนั่นเป็นตัวบ่งบอกถึงความไวต่อการ

เปลี่ยนแปลงของดอกเบี้ย แต่เมื่อเวลาเราพิจารณาเรื่อง Interest rate risk สำหรับธุรกิจบริหารความเสี่ยงนั้น เราจะต้องพิจารณาทั้งฝั่งสินทรัพย์และหนี้สินไปพร้อมๆ กัน ดังนั้น สิ่งที่เราจะนำมาวิเคราะห์กันก็คือความแตกต่างกันระหว่าง Duration ของสินทรัพย์และหนี้สิน (Duration gap)

บริษัทจึงต้องทำให้ Duration ของทางฝั่งสินทรัพย์และหนี้สินนั้นมีความใกล้เคียงกันมากที่สุด ซึ่งเราเรียกวิธีนี้ว่า Duration Matching เพราะฉะนั้นการทำ Duration Matching นั้นก็คือการจัดการความเสี่ยงที่นำมาใช้แทน Exact Matching นั่นเอง ในทางปฏิบัติก็นิยมใช้วิธีนี้กันมากที่สุด

Portfolio Duration

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้จะเห็นว่าการหาค่าของ Duration นั้น ไม่ว่าจะเป็น Duration ของสินทรัพย์หรือหนี้สินก็ตาม เราจะคำนวณหามาได้เป็นตัวๆ ไป และเมื่อตีความหมายในสมการทางคณิตศาสตร์มาจนหมดแล้วก็พบว่าค่าของ Duration นั้นสามารถนำมาเฉลี่ยกันเป็น Duration เฉลี่ยสำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สินในบริษัททั้งหมด หรือที่เราเรียกว่า Portfolio ตามแต่ที่บริษัทจะกำหนดก็ได้

แต่สิ่งที่ต้องพึงระวังก่อนที่จะนำมาเฉลี่ยก็คือ เราจะต้องสมมติไว้ก่อนว่าเวลาที่ดอกเบี้ยขึ้นหรือลงนั้น จะเป็นการขึ้นหรือลงของดอกเบี้ยพร้อมๆ กันทั้งหมดในทุกๆ ทรานซาร์ไม่ว่าจะเป็นสินทรัพย์หรือหนี้สินที่อยู่ในการพอร์ต ในภาษาทางการเงินเราจะเรียกว่า "Parallel shift in the yield curve"

Convexity

และการที่ Duration คือการเปลี่ยนแปลงมูลค่าร้อยละที่เป็นจำนวนเท่าของอัตราดอกเบี้ยนั้นถือเป็นการเปลี่ยนแปลงแบบเส้นตรง เช่นดอกเบี้ยขึ้น 1% ก็หมายถึง มูลค่าลดลง 5% สำหรับสินทรัพย์ที่มี Duration เท่ากับ 5

“ยิ่งถ้ามี Duration gap มาก ก็:ยิ่งมี Interest rate risk มาก”

แต่ในโลกแห่งความเป็นจริงแล้วการเปลี่ยนแปลงของสินทรัพย์นั้นไม่ได้ขึ้นหรือลงเป็นจำนวนเท่าของดอกเบี้ยตามที่ได้กล่าวมาเสมอไป การเปลี่ยนแปลงในส่วนต่างๆ ที่เหลือในส่วนใหญ่นั้นจะสามารถคำนวณได้จาก Convexity นั่นเอง

ยกตัวอย่างเดิมเช่นในกรณีที่มี Duration เท่ากับ 5 แล้วดอกเบี้ยสูงขึ้น 1% แล้ว มูลค่าอาจจะลดลงมาแค่ 4.8% ก็ได้ หรือเวลาที่ดอกเบี้ยลดลง 1% แล้วมูลค่าจะเพิ่มขึ้น 5.2% ซึ่งในส่วนต่าง 0.2% นั้นก็เป็นที่มาของการที่เราต้องมารู้จัก Convexity ซึ่งจะขอข้ามวิธีการคำนวณทางคณิตศาสตร์ออกไป

แต่มีข้อสังเกตอย่างหนึ่งว่าสินทรัพย์ที่มี Convexity มากเท่าไรก็ยิ่งดีเท่านั้น เพราะเวลาดอกเบี้ยตกลงมากก็จะเพิ่มค่ามากกว่าสินทรัพย์ที่มี Convexity น้อย และเวลาที่ดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นก็จะเสียค่าลดลงน้อยกว่าสินทรัพย์ที่มี Convexity น้อย

ในทางกลับกันในฝั่งหนี้สิน ถ้าหนี้สินมี Convexity น้อยเท่าไรก็ยิ่งดีเท่านั้น เพราะเวลาดอกเบี้ยตกลงมากก็จะเพิ่มค่าน้อยกว่าหนี้สินที่มี Convexity มาก และเวลาที่ดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นก็จะเสียค่าลดลงมากกว่าหนี้สินที่มี Convexity มาก

การหามูลค่าของสินทรัพย์หรือหนี้สินที่เปลี่ยนแปลงไปเมื่ออัตราดอกเบี้ยเปลี่ยนแปลง

เมื่อรู้จัก Convexity กันแล้ว ทีนี้เราลองมาทำความเข้าใจกับวิธีการนำมาประยุกต์ใช้กันบ้าง ซึ่งวิธีการนำ Convexity ไปใช้นั้นจะต้องเอาไปใช้ร่วมกับ Duration โดยมูลค่าที่เปลี่ยนแปลงเป็น % จะเท่ากับผลรวมของ Duration ที่คูณด้วยอัตราดอกเบี้ย กับ ครึ่งหนึ่งของ Convexity ที่คูณด้วยอัตราดอกเบี้ยยกกำลังสอง

$$\text{มูลค่าเปลี่ยนแปลง (\%)} = - (\text{Duration} \times \text{อัตราดอกเบี้ยที่เปลี่ยนแปลง}) + (0.5 \times \text{Convexity} \times \text{อัตราดอกเบี้ยที่เปลี่ยนแปลง}^2)$$

ตัวอย่างของการคำนวณมูลค่า

สิ่งที่ต้องนำไปใช้ในทางปฏิบัตินั้นก็คือการนำค่า Duration และ Convexity มาตีค่าให้ถูกต้องและทำการจัดการกับ ALM ต่อไป ดังนั้นถ้าสินทรัพย์ที่ถืออยู่มี Duration เท่ากับ 5 และ Convexity เท่ากับ 1,000 แล้ว การจะหามูลค่าที่เปลี่ยนแปลงไปของสินทรัพย์ในเวลาที่ดอกเบี้ยเปลี่ยนค่านั้นก็ไม่ได้เป็นเรื่องที่ยากเลย

ถ้าอัตราดอกเบี้ยลดลง 1% ก็จะทำให้สินทรัพย์ที่ถืออยู่มีมูลค่าเพิ่มขึ้นเท่ากับ $-(5 \times (-0.01)) + (0.5 \times 1,000 \times (-0.01)^2) = 0.05 + 0.05 = 10\%$

ดังนั้น ถ้าสินทรัพย์ในตอนนี้มีมูลค่า 1,000,000 บาท เวลาที่ดอกเบี้ยลดลง 1% ก็จะทำให้สินทรัพย์มีมูลค่าเพิ่มขึ้น 10% กลายเป็น 1,100,000 บาท

จะสังเกตเห็นว่าถ้าเราหยิบ Duration มาใช้เพียงอย่างเดียวโดยไม่คำนึงถึง Convexity แล้วล่ะก็ ผลลัพธ์จากการคำนวณก็จะกลายเป็นแค่การเอา Duration มาคูณกับอัตราดอกเบี้ยที่เปลี่ยนไป ซึ่งในตัวอย่างข้างบนจะทำให้คำนวณได้เป็น (5×0.01) เท่ากับ 5% (แทนที่จะเป็น 10%) จนทำให้ค่าที่ได้จากการคำนวณผิดเพี้ยนไป

แต่ถ้าถามจากประสบการณ์ในธุรกิจที่ใช้กันอยู่โดยทั่วไปนั้น เราจะสามารถละทิ้ง Convexity ได้ถ้าดอกเบี้ยแกว่งขึ้นหรือลงแค่นิดเดียวเท่านั้น ยกตัวอย่างเช่นอัตราดอกเบี้ยเปลี่ยนไปแค่ 0.1% เท่านั้นก็จะทำให้ Convexity มีความหมายน้อยลง ซึ่งถ้าเรามาดูจากตัวเลขก็จะเห็นว่า (5×0.001) เปรียบเทียบกับ $(5 \times 0.001) + (0.5 \times 1000 \times 0.001^2)$ นั้นมีค่าคาดเคลื่อนที่ต่างกันแค่ 0.05% เท่านั้น

มุมมองสำหรับผู้ที่ชอบศัพท์เทคนิค

- Duration ที่มีอยู่ในแต่ละช่วงของอัตราดอกเบี้ยใน Yield curve นั้นก็จะเรียกว่า Key Duration
- Duration ที่นำมาคูณกับตัวมูลค่าในขณะนั้นจะเรียกว่า Dollar Duration สำหรับวิธีใช้ก็คือการนำ Dollar Duration มาคูณกับอัตราดอกเบี้ยที่เปลี่ยนแปลงไปก็จะได้มูลค่าของสินทรัพย์ที่เปลี่ยนแปลงไปในทันที
- Macaulay Duration จะมีค่าเท่ากับระยะเวลาครบกำหนด (maturity) ของ Zero coupon bond
- $\text{Macaulay Duration} = \text{PV}(t \times \text{Cft}) / \text{PV}(\text{Cft})$ = ระยะเวลาที่จะได้รับกระแสเงินสดเฉลี่ยของมูลค่ากระแสเงินสดทั้งหมด
- Modified Duration ได้มาจากการนำ Macaulay Duration มาหารด้วย $(1 + \text{อัตราดอกเบี้ยในขณะนั้น})$ ซึ่งวิธีนี้เหมาะสำหรับการนำไปสู่สูตรสมการคำนวณที่ใช้กระแสเงินสด แต่ไม่เหมาะสำหรับตราสารที่มีตราสารอนุพันธ์ (embedded derivative) ฝังอยู่
- Effective Duration ได้มาจากการคำนวณหามูลค่าของตราสารโดยตรงเมื่อเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยเป็นค่าต่างๆ

“คำว่า Immunization นั้นแปลว่าเป็นการสร้างภูมิคุ้มกัน และเมื่อนำมาใช้กับ ALM ในที่นี้ก็จะหมายถึงการสร้างภูมิคุ้มกันจากการผันผวนของอัตราดอกเบี้ยหรือ Interest rate risk นั่นเอง”

Immunization

เมื่อเราเข้าใจความหมายและวิธีประยุกต์ใช้ของ Convexity อย่างถ่องแท้แล้ว ถ้าลองกลับมาพิจารณาดูก็จะเห็นว่าแค่การทำ Duration Matching ระหว่างสินทรัพย์และหนี้สินนั้นคงจะไม่เพียงพอเป็นแน่ เราจะต้องทำ Convexity Matching เข้าไปด้วย แต่เมื่อลองมาพิจารณาถี่ๆ ถึงเรื่องของ Convexity ดูแล้วก็จะเห็นว่าการที่มี Convexity ของสินทรัพย์มากกว่า Convexity ของหนี้สินนั้นก็เป็นเรื่องที่ดีไม่น้อย เพราะไม่ว่าเวลาที่ดอกเบี้ยตกลงหรือเพิ่มขึ้นมานั้นก็ทำให้สินทรัพย์มีมูลค่าสูงกว่าหนี้สินได้ทั้งสองกรณี

ดังนั้นเพื่อเป็นการทำ ALM อย่างสมบูรณ์แบบ โดยไม่ว่าดอกเบี้ยจะขึ้นหรือจะลงก็ไม่ทำให้เกิดความสูญเสียกับบริษัท เราควรจะต้องจัดพอร์ต (portfolio) ของเราให้ดังต่อไปนี้

1. ทำให้มูลค่าของสินทรัพย์เท่ากับมูลค่าของหนี้สินซะก่อน
2. ทำให้ Duration ของสินทรัพย์เท่ากับ Duration ของหนี้สิน
3. ทำให้ Convexity ของสินทรัพย์มากกว่า Convexity ของหนี้สิน

แต่ในทางปฏิบัติแล้วส่วนใหญ่เราจะเน้นการนำตัวมูลค่าของสินทรัพย์มาคูณด้วย Duration ของสินทรัพย์เพื่อให้ได้ค่าเท่ากับการนำมูลค่าของหนี้สินมาคูณด้วย Duration ของหนี้สิน

ส่วนเรื่องของ Convexity ก็พยายามเลือกให้ทางฝั่งสินทรัพย์มีค่ามากกว่า เข้าไว้ก็พอ

อุปสรรค

เราสามารถหามูลค่าของสินทรัพย์หรือหนี้สินที่เปลี่ยนแปลงไปเมื่ออัตราดอกเบี้ยเปลี่ยนแปลง โดยคำนวณได้จาก Duration และ Convexity ซึ่งเป็นปัจจัยหลักในการวิเคราะห์และจัดการความเสี่ยงจากการผันผวนของอัตราดอกเบี้ย (Interest rate risk)

ทั้งนี้ก็จะเห็นว่า การทำ ALM นั้นเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งยวดสำหรับธุรกิจในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาวะอัตราดอกเบี้ยที่ผันผวน (ไม่ว่าจะขึ้นหรือลง) ซึ่ง ALM เป็นเครื่องมือหนึ่งที่ใช้ในการจัดการความเสี่ยงจากความผันผวนของดอกเบี้ยที่วานี้ และเมื่อทำ ALM อย่างได้ผลก็จะทำให้บริษัทมีภูมิคุ้มกัน (Immunize) จาก Interest rate risk ได้

ส่วนในโลกแห่งความเป็นจริงแล้ว คงเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เลยที่การทำ ALM จะต้องมิตันทุนเกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นต้นทุนทางตรง (เช่นค่าใช้จ่ายจากการจัดการ) หรือต้นทุนทางอ้อม (เช่นการที่ได้ผลตอบแทนที่ไม่คุ้มค่าในเวลาที่ต้องกระจายลด Duration gap) ดังนั้นการทำ ALM จึงต้องพิจารณาสิ่งเหล่านี้ควบคู่กันไปด้วย

ไฟเช็กกับไฟฉาย...
ในการสอบเป็นมืออาชีพ
หรือเรียนต่อโทในโลกแบนๆ ใบนี

พิเชษฐ เจียรมณีทวีสิน (ทอมมี่) FSA, FIA, FSAT, FRM, MBA, MScFE (Dist), B.Eng (Hons)

หลายคนคิดว่าเรียนต่อปริญญาโทหรือปริญญาเอกไปเถอะ: แล้วจะดีเอง... แต่ก็มีบางคนที่ไม่เห็นด้วยกับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด โดยเฉพาะกับคนที่มิประสบความสำเร็จจากการทำงานซึ่งอาจได้ไปทำงานในหลายๆ ประเทศและรับรู้ทัศนคติของคนทำงานในประเทศนั้นๆ มาพอสมควร สิ่งที่กำลังจะเขียนต่อไปนี้จึงอาจจะสะท้อนถึงความคิดของคนบางคน แต่ก็อาจจะขัดต่อคำนิยมหรือความรู้สึกของอีกบางคนอยู่บ้าง อย่างไรก็ตาม เราคงจะหลีกเลี่ยงกระแสเรียกร้องของตลาดแรงงานในต่างประเทศและแนวโน้มที่กำลังจะระบอบในตลาดแรงงานภายในประเทศไม่ได้ การคิดและคาดการณ์แนวโน้มของตลาดแรงงาน

\$

\$

ขึ้นชื่อว่าไฟก็เป็นสิ่งที่เปรียบเสมือนแสงสว่าง เป็นเครื่องมือเพื่อส่องนำทางไปสู่ความสำเร็จไม่ว่าจะเป็นอนาคตหรือหน้าที่การงาน แต่ไฟแบบไหนที่นั่นจะมีประโยชน์และตรงกับความต้องการในตลาดมากกว่า ไฟแช็คนั้นจุดขึ้นมาแล้วก็จะเอาไว้ใช้เฉพาะที่ เพื่อเอาไว้จุดพินจุดไฟ หรือให้ความอบอุ่น แล้วนำมาใช้ประโยชน์ได้โดยตรงได้เหมือนกับ การสอบเป็นมีอาชีพเฉพาะทาง ส่วนไฟฉายนั้นเป็นแสงสว่างที่สาดส่องเพื่อกวาดไปทั่ว ทำให้เห็นทางเดินไปข้างหน้าได้ง่ายขึ้นและก็มีโอกาสขยับขยายได้ง่ายขึ้น เหมือนกับการเรียนต่อเอาดีกรีปริญญาเพิ่มเติม แล้วแบบไหนมีประโยชน์กว่ากันล่ะ ระหว่างไฟแช็คกับไฟฉาย

เพราะเวลาคนเราก็มีเท่ากัน คงจะเลือกเอาไฟแช็คหรือไฟฉายได้อย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น เพราะกว่าจะได้มันมาอายุก็มีสิทธิ์อยู่แถวสามย่าน ปาเข้าไปสามสิบแล้ว แกรมหักโหมเกินไปอายุจะสั้นไปซะเปล่าๆ นี่ยังไม่บรรอยเที่ยวที่เพิ่มบนใบหน้า

ในปัจจุบันคุณวุฒิ (qualification) ทางการศึกษาเป็นใบเบิกทางของความเป็นมืออาชีพที่ใช้ได้ทั้งชีวิต เหมือนที่คนเขาบอกว่า ทฤษฎีลีนที่อยู่ติดตัวกับคนเราได้ทั้งชีวิตคือวิชาความรู้ที่ติดตัวไม่สามารถมีใครแย่งไปจากเราได้ เอาเป็นว่าในโลกยุคนี้ ถ้าไม่มี qualification ก็คงจะหางานได้ยาก จึงไม่แปลกเลยที่เด็กนักเรียนจะแย่งกันสอบเอนทรานซ์เพื่อให้ได้เรียนมหาวิทยาลัยที่ดีๆ เพื่อที่จะให้ได้ประกาศนียบัตรตอนที่จบออกมาเป็นตัวนำทางสู่ความสำเร็จในก้าวต่อไป ได้ ขอกล่าวเล็กน้อยสำหรับเป็นข้อเตือนใจเล่นๆ นะครับว่ามันเป็นเพียงแค่ก้าวต่อไปจริงๆ เพราะการสอบเอนทรานซ์ได้ ไม่ได้หมายถึงการก้าวรันทัดความสำเร็จเสมอไป มันเพียงแค่ทำให้ความสำเร็จที่ฝันเอาไว้ใกล้ความจริงมากขึ้นเท่านั้นเอง

เคยทราบหรือไม่ว่าคุณวุฒิ หรือ ที่เรียกกันว่า qualification นั้นสามารถแบ่งได้เป็น 2 แบบ หลากๆ คน คงแต่ละคิดว่า ฉันทบปริญญา หรือ เอาปริญญาสูงๆ เข้าไว้ก็พอ ไม่เห็นต้องคิดอะไรมาก แต่จริงๆ ไม่ใช่ครับ เพราะว่าในโลกข้างนอก (ประเทศไทย) นั้นเขาเห็น

ความสำคัญของปริญญาน้อยลงทุกปี สาเหตุหนึ่งก็คือมีคนจบปริญญาสูงขึ้นจนกลายเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว ถ้าท่านไปเห็นพนักงานในองค์กรใหญ่ๆ จะเห็นว่ามีไม่เป็นการยากเลยที่จะรับคนจบปริญญาโทหรือเอกมาทำงาน ไม่ว่าจะจากในประเทศหรือนอกประเทศ คำถามก็คือว่าแล้วอะไรที่มันมีนอกเหนือไปจากปริญญาหรือไฟฉายที่มีได้ล่ะ

Qualification นั้นสามารถจำแนกออกเป็น academic qualification (ไฟฉาย) กับ professional qualification (ไฟแช็ค)

1. academic qualification นั้นก็

คือ ชั้นของการจบปริญญา ไม่ว่าจะเป็นตรี โท หรือ เอก ซึ่งเป็นตัวบ่งบอกถึงดีกรีความสามารถในหมวดที่เรียนไป เช่น วิศวกรรมศาสตร์, การเงินการบัญชี, เศรษฐศาสตร์, อักษรศาสตร์ เป็นต้น คนที่จบปริญญาเขาจะถือว่ามีความรู้เกี่ยวกับศาสตร์นั้นๆ (specific body of knowledge) อยู่ในระดับหนึ่งๆ

ผมจะเห็นคอมเมนต์จากหลายๆ องค์กรว่าเขาไม่ค่อยอยากจ้างนักเรียนปริญญาตรีที่จบจากมหาวิทยาลัยต่างๆ เท่าไร เพราะพวกเขาเหล่านี้จะอยากไปเรียนต่อปริญญาโทแล้วก็ลาออกเข้าชักวัน อันนี้

\$

\$

เป็นความจริงครับ ผมลองมานึกดูแล้วก็เศร้าสำหรับค่านิยมของคนไทยเหมือนกัน เด็กจบใหม่จะเห็นว่าการทำงานในระดับปริญญาตรีเป็นแค่การทำงานเล่นๆ เพื่อค้นหาตัวเองบ้างละ หรือไม่ก็เพียงเพราะคณะที่ต้องไปเรียนต่อเขาก็กำหนดเอาไว้ว่าจะต้องมีประสบการณ์ทำงานมาก่อนจึงต้องทำงานไปงั้นๆ ก็มี ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสูตรสำเร็จที่คนไทยเคยใช้ต่อๆ กันมาครับ และกว่าจะเริ่มตั้งต้นทำงานกันได้อายุเยอะไปตามๆ กันแล้ว ทีนี้ทางบริษัทก็ไม่แพ้กัน พอเห็นอย่างนั้นแล้วจึงให้ความสำคัญกับเด็กปริญญาตรีน้อยลง แล้วหันมาจ้างปริญญาโทมากขึ้น (แต่เงินเดือนตั้งต้นอาจจะไม่ต่างกับปริญญาตรีมาก) มันก็เข้าหลัก demand กับ supply ด้วยแหละครับ เมื่อมีคนจบโทมาให้บริษัทเลือกมากขึ้น บริษัทก็ย่อมแปร์ ทั้งที่จริงแล้วความรู้และประสบการณ์อาจจะไม่ได้ต่างจากเด็กที่จบมาจากปริญญาตรีก็ได้ เพียงแต่บริษัทหรือนายจ้างเขาอาจจะอุ่นใจมากกว่าว่าเด็กจบปริญญาโทคงจะไม่ลาออกไปเรียนต่อที่ไหน เลยสามารถให้เงินเดือนได้มากกว่าเด็กไทยที่จบปริญญาตรี

แต่ทว่าสิ่งที่น่าสนใจไปกว่านี้ก็คือ ในประเทศอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นสิงคโปร์ ฮองกง หรืออเมริกัน

ปริญญาโทไม่ได้มีความหมาย (perceived value) มากเท่าบ้านเรา ผมไม่เคยได้ยินแม้กระทั่งคำว่า “โหนดนี้เขาจบโทนะ” หรือ “คนนี้เขาจบเอกนะ” จากคนต่างประเทศ ซึ่งคนไทยก็ชอบบ่นทำๆ ว่า “คนนี้เขาจบเมืองนอก” ด้วย คนไทยบางคนกว่าจะได้มาเจอของจริงจากชีวิตการทำงานก็ได้เสียเวลาผ่านไปเกือบครึ่งก่อนชีวิตแล้ว แต่ที่ประเทศอื่น ๆ เท่าที่ผมได้มีโอกาสไปสัมผัสวิถีชีวิตวิธีทำงานเขานั้น ปกติเขามักจะถามกันว่า “คุณเคยทำอะไรสำเร็จมาแล้วในชีวิตบ้าง” กันมากกว่าการไปรอดอ้างปริญญาใส่กัน

ถ้าจะกล่าวกันจริงๆ แล้ว ปัญหาที่เป็นภาพรวมสำหรับเมืองไทยก็คือคนไทยยึดติดกับค่านิยมของการมีปริญญาไว้ในครอบครองมากจนเกินไป จนกระทั่งคนฮองกงหรือสิงคโปร์ไม่เข้าใจว่าทำไมคนไทยถึงยึดติดสิ่งนี้กัน แต่เป็นเรื่องจริงครับ บางที่ทำงานมีความสุขกับบริษัทอยู่ดี ๆ เจ้านายรัก แต่ก็จำเป็นต้องลาออกไปเรียนต่อเมืองนอก เพราะมันจำเป็นต้องเรียนเพื่ออนาคต ไม่ใช่ว่าเรียนแล้วไม่คืนะครับ ขออย่าว่ามันจำเป็นต้องเรียนถ้าต้องการก้าวหน้าและมาทำงานอยู่ในเมืองไทยในอนาคต แต่ผมเชื่อเป็นการส่วนตัวว่าแนวโน้มของค่า

\$

นิยมจากการมีปริญญาโทจะค่อยๆ หมดไป เมื่อเห็นแนวโน้มจากการมี professional qualification มาทดแทนเหมือนประเทศอื่นๆ

\$

2. professional qualification

คือ คุณวุฒิเฉพาะทางในสายอาชีพ ยกตัวอย่างง่ายๆ เลย เช่น วิชาชีพแพทย์ จะต้องมิใช่ประกอบโรคศิลป์ หรือ แม้แต่ทนายความ ก็ต้องมีใบประกอบวิชาชีพ แต่สิ่งที่กำลังจะกล่าวต่อไปนี้ก็คือ professional qualification นั้นมีแนวโน้มว่าจะมีความสำคัญมากขึ้นทุกขณะ ซึ่งปกติแล้วการที่จะได้มาซึ่ง professional qualification นั้นก็ต้องผ่านการสอบแบบที่ต้องสอบคล้ายๆ เอนทรานซ์ แต่เป็นเอนทรานซ์ระดับนานาชาติ นะครับ! คุณไม่จำเป็นต้องไปเข้าเรียนหรือเซ็คชื่อใดๆ ทั้งนั้น พอถึงเวลาสอบก็แค่เดินตัวเปล่ากับหัวใจที่โล่งชื่อไปตอบข้อสอบให้ถูกเท่านั้น ถ้าผ่านเกณฑ์ (โดยปกติจะอิงกลุ่มด้วย) คุณก็ผ่านแล้วเป็นที่ยอมรับในสายวิชาชีพนั้นๆ ซึ่งแอดซัวร์หรือคณิตศาสตร์ประกันภัยเองก็เป็นหนึ่งในสายอาชีพที่ให้ความสำคัญกับ Professional Qualification เป็นหลักเช่นกัน

ผมถามเพื่อนที่ไม่ใช่คนไทยจากหลายๆ ประเทศว่าถ้ามีคะแนนตรงกับเขาสองคน ทั้งสองคนมีบุคลิกและหน่วยก้านดีทั้งคู่ (หน้าตาไม่นับ) คนหนึ่งมี academic qualification สูงกว่าเช่นจบโท แต่ไม่มี professional qualification ส่วนอีกคนจบแค่ตรี แต่มี professional qualification บางส่วน (สอบผ่านบางชั้น) ถามว่าเขาจะเลือกรับคนแบบไหน ทุกคนเขาให้ความเห็นเป็นเสียงเดียวกันว่า เขาจะเลือกแบบหลัง (ยกเว้นคนแรกจะสามารถพิสูจน์ได้ว่าเขาสามารถสอบเอา professional qualification ได้ตอนหลัง) เพราะในสมัยนี้มีคนเป็นจำนวนมากที่มี academic qualification (เช่นได้ปริญญาโทหรือเอก) แต่ก็ไม่สามารสอบเอา professional qualification ได้ และการสอบ professional qualification นั้นก็เป็นสิ่งที่บริษัทหรือนายจ้างต้องการได้มาเพื่อเอามาใช้งานได้จริงๆ และมีเกณฑ์มาตรฐานระดับสากล ส่วนตึกปริญญา (academic qualification) นั้นเขาจึงขอแค่ปริญญาตรีก็พอแล้ว

\$

\$

ไม่ได้กล่าวพาดพิงถึงคนจบปริญญาโทนะครับ เพราะผมเองก็บังเอิญมีปริญญาโท 2 ใบเหมือนกัน แล้วลูกน้องเก่าๆ ในฮ่องกงของผมก็เป็นคนจบโทด้วย แต่ถามว่าผมเลือกรับเขาเพราะจุดนั้นมั๊ยก็ขอบอกตามตรงว่าผมไม่ได้เอาเข้ามาเป็นตัวแปรในการตัดสินใจ (criteria) เลยด้วยซ้ำ ผมดูที่ประสบการณ์ทำงานกับ professional qualification ที่เขามีมากกว่า ซ้ำร้ายถ้าตำแหน่งนั้นรับคนที่ประสบการณ์การทำงานไม่มาก ผมยังอยากจะเลือกรับเอาคนที่อายุน้อยกว่ามาด้วยไม่ใช่เพราะงูอยู่บนหัวนะครับ แต่เพราะว่าคนเหล่านี้เขาจะมีไฟในการเรียนรู้ที่แรงกว่า และเปิดใจในการไขว่คว้า professional qualification มากกว่า ซึ่งอันนี้คงเป็นกรณีเฉพาะในต่างประเทศ เพราะพวกเขาไม่ค่อยคิดจะลาออกเพื่อไปเรียนต่อกันเท่าไรนักด้วย

ผมขอยกตารางเปรียบเทียบ qualification ทั้งสองแบบนี้ให้ดูนะครับ เพื่อจะได้เห็นภาพกันได้มากขึ้น

<p>Academic qualification ในชั้นปริญญาโท</p>	<p>Professional qualification หลังจากจบปริญญาตรี</p>
<ul style="list-style-type: none"> • เข้าเรียน นิ่งเซ็คชื่อ ส่งการบ้าน ทำโครงการงาน • ถ้าเรียนในประเทศ ก็สามารถเลือก Full time หรือ part time ได้ • ถ้าอยากเป็นนักเรียนนอก ก็ต้องลาออกจากบริษัทเพื่อไปเรียน full time และใช้เวลาในการเตรียมตัวทำเรื่องทำใบสมัครเกือบปี • คุณวุฒิที่ได้ขึ้นกับชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยที่จบมา • มีคนจบมากขึ้นทุกๆ ปี • ควรจะต้องไปสอบ professional qualification เมื่อจบปริญญาแล้วอยู่ดี เพื่อเป็นที่ยอมรับของมาตรฐานสากลโลก (โดยเฉพาะในบางสายอาชีพ เช่น แอคชูวรี (actuary) นักวิเคราะห์ (financial analyst) นักจัดการความเสี่ยง (risk management) เป็นต้น) • ต้องอยู่ในประเทศนั้นๆ (ยกเว้นเรียนออนไลน์) • กำหนดความเร็วซ้ำของการจบได้ยาก บางรายจะจบไม่จบต้องขึ้นกับว่าชาติก่อนทำบุญไว้ดีกับอาจารย์ (Supervisor) แค่ไหน <p>เหตุผลที่ไม่เป็นเหตุผลของการเรียน :</p> <ul style="list-style-type: none"> - เพื่อนๆ เขาจบโทกันหมดแล้ว (บ้าเห่อ) - พ่อแม่ขอรื่องมา (อันนี้กัตัญญู แบบกูไม่กลับ) - อยากเท่ (พ่อแม่มีเงิน) - อยากจะหลบ(หนี)ไปใช้ชีวิตที่เมืองนอก (อันนี้พ่อแม่ก็มีเงิน) 	<ul style="list-style-type: none"> • ทำงานไปด้วย แล้วก็ศึกษาหาความรู้ในสายวิชาชีพไปด้วย • ศึกษาด้วยตนเอง (self study) แล้วก็ไปสอบ • บริษัทสนับสนุนและส่งสอบ • บางบริษัทมีวันหยุดและเงินโบนัส หรือการปรับเงินเดือนให้ • เป็นเสมือนการเอนทรานซ์ระดับโลก ได้มาตรฐานสากล • เป็นที่ต้องการมากขึ้นทุกๆ ปี • สอบได้ยากกว่า อาจไม่มีกำหนดจบ บางคนใช้เวลาถึง 10 ปี แต่เมื่อจบแล้วไม่จำเป็นที่จะต้องมีปริญญาอีกต่อไป (โดยเฉพาะในบางสายอาชีพ เช่น แอคชูวรี (actuary) นักวิเคราะห์ (financial analyst) นักจัดการความเสี่ยง (risk management) เป็นต้น) • สามารถสอบที่ไหนก็ได้ในทุกมุมโลก (เหมือนสอบ TOEFL) • เร็วซ้ำขึ้นกับความสามารถและความพยายาม ถ้ามีความสามารถสูงก็สอบจบได้เร็ว <p>เหตุผลที่เป็นเหตุผลของการเรียน :</p> <ul style="list-style-type: none"> - ไม่เสียประสบการณ์ทำงาน - ไม่ต้องไปวุ่นเตรียมใบสมัคร - เกี่ยวข้องโดยตรงกับสายวิชาชีพ - ตรงตามมาตรฐานสากลโลก

ดังนั้นหลายๆ คนเคยถามผมว่า การเรียนต่อปริญญาโทนั้นจำเป็นหรือเปล่า ผมว่าไม่ว่าที่ไหนๆ ก็สามารถเรียนรู้อยู่ทุกเวลาทุกสถานที่ได้ ขอแค่ให้มีกรอบความคิดที่จะเรียนรู้ ความรู้มันก็มีมาเอง การศึกษาต่อในระดับปริญญาโทก็เป็นสิ่งที่ช่วยให้เรามีเวลาไปทุ่มเทเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจในศาสตร์ต่างๆ ได้มากขึ้น แต่ถ้าถามว่าการมีปริญญาโทมีความจำเป็นสำหรับความก้าวหน้าในอาชีพการงานมั๊ย ผมคงต้องขอตอบตามความเห็นส่วนตัวว่า มันก็คงจะจำเป็นระดับหนึ่งที่จำเป็นเพราะ ขณะที่เป็นอยู่ในตลาดไทยมันบังคับมาตรฐานของสังคม ผมเป็นคนไทยเหมือนกัน ผมเข้าใจความรู้สึกนี้ดี แต่เมื่อมีประสบการณ์ในการทำงานในต่างประเทศ ได้มีโอกาสได้สัมผัสภาษา(ตอนรับลูกน้อง) และถูกสัมภาษณ์(ตอนถูกล่าตัว) ก็ได้กรอบความคิดที่เป็นอีกมุมมองหนึ่งซึ่งต่างกับสิ่งที่คนไทยคิดโดยสิ้นเชิง

แต่ก็ถามต่อไปว่าแล้ว professional qualification ละจำเป็นหรือเปล่า อันนี้จำเป็นมากครับ การเรียนเหล่านี้เป็นการเรียนรู้ด้วยตัวเองแล้วก็หลอหลวมกระบวนการความคิดให้ถูกต้องตามยุคสมัยปัจจุบัน จะสังเกตเห็นว่าตำราเรียนที่ใช้ตอนเรียนปริญญาโทนั้นเป็นตำราที่แต่งมานานแล้ว บางเล่มแต่งมานานถึง 20 ปี หมายความว่า เป็นความรู้ที่ถูกแช่หมักกว่า 20 ปีแล้ว ดังนั้นเขาจึงบอกว่า ตำราเรียนจาก academic qualification นั้นเป็นแบบอยู่นิ่ง (static) แล้วหันมานิยม professional qualification ซึ่งเป็นแบบทันสมัยและมีการปรับปรุงให้ดีขึ้นอยู่ตลอดเวลา (dynamic) เนื่องจากคณะกรรมการที่จัดหลักสูตรด้าน professional qualification ก็เป็นคนๆ ที่คัดสรรมาจากบริษัทใหญ่ๆ ระดับโลก ที่เป็นจ้าวแห่งวงการนั้นๆ นั่นเอง ดังนั้นในตัวหลักสูตรจึงได้มีการเชื่อมโยงกับความรู้ในตลาดการทำงานในขณะนั้นด้วย

สุดท้ายนี้ ขอยกตัวอย่างของ professional qualification ที่อาจจะเคยได้ยินบ้างในเมืองไทยนะครับ

FSA (Fellowship of Society of Actuaries) เป็นขั้นสูงสุดของ professional qualification ของ แอคชูารี (ปัจจุบันมีเพียง 6 คนในเมืองไทยเท่านั้น)

FRM (Financial Risk Manger) หรือ PRM (Professional Risk Manager) เป็น ขั้นสูงสุดของ professional qualification ของ financial risk management

CFA (Chartered Financial Analysts) เป็นขั้นสูงสุดของ professional qualification ของ financial analyst

CERA (Chartered Enterprise Risk Analysts) เป็น ขั้นสูงสุดของ professional qualification ของ Enterprise Risk Management

CPA (Certified Public Accountant) หรือ ACCA (Association of Chartered Certified Accountants) เป็น ขั้นสูงสุดของ professional qualification ของ นักบัญชี

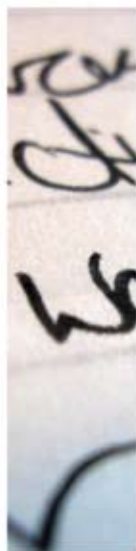
CIA (Certified Internal Auditor) เป็นขั้นสูงสุดของ professional qualification ของ Auditor

CIPR (Chartered Institute of Public Relations) เป็นขั้นสูงสุดของ professional qualification ทางด้าน Public Relations

ก่อนจะจบนั้น อยากจะแถมคำศัพท์ภาษาอังกฤษตุงที่ใช้กันในฮ่องกงอีกซักคำ เพราะว่าคำว่าไฟฉายนั้นดันไปพ้องกับคำว่าไฟฉายในภาษาทงตุงซึ่งถือเป็นคำพูดหยาบคาบของเขาค่ะ ถ้าลองไปพูดใส่หน้าคนฮ่องกงว่า “ไฟฉาย” จะหมายถึงเรากำลังว่าเขาว่าไอ้คนไร้ประโยชน์ครับ

สำหรับคนไทยเราในตอนนั้นก็ควรจะเลือกมองหาไฟแช็คกันบ้างได้แล้วล่ะครับ เพราะมันเป็นไฟที่จุดขึ้นมาแล้วได้ใช้ประโยชน์เฉพาะทางเหมือน professional qualification หรือการสอบเป็นมืออาชีพเฉพาะทางนั่นเอง อย่าย่ำแต่พุงความสนใจกับไฟฉายจนพลาดโอกาสอื่นๆ ที่ดีในชีวิตไปครับ

Global Quality with Local Touch

We are the first Thai actuarial consulting firm established and managed by a founder who is a qualified Thai actuary to serve the increasing demand of actuarial works in Thailand

www.teamactuary.com